

Szegedi Ítéltábla
Bf.I.485/2017/20.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2018. május 16. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt **I.rendű vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2017. június 12. napján kihirdetett **2.B.555/2016/23.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

I.rendű vádlott neve vádlott büntetését - mint visszaesővel szemben kiszabottat - **5 (öt) évre enyhíti.**

Megállapítja, hogy az elsőfokú tárgyalás első napja helyesen **2017. március 27.**

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

I.rendű vádlott neve vádlott által 2017. június 13. napjától 2018. május 16. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

Kötelezi I.rendű vádlott neve vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 15.000,- (tizenötezer) forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Kecskeméti Törvényszék I.rendű vádlott neve vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő (életveszélyt okozó) testi sértés büntetében állapította meg. Ezért, mint különös visszaesőt 7 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélettel szemben a vádlott bűncselekmény hiánya okán felmentésért, védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő a fellebbezését kiterjesztette akként, hogy az elsődlegesen az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére, másodlagosan a vádlott felmentésére (ezen belül elsősorban bűncselekmény hiánya, másodlagosan bizonyíték hiánya okából történő felmentésre) irányul, harmadlagosan a jelentős időmúlásra, az egy kiskorú gyermekről való gondoskodásra, a sértett megbocsátására és a vádlott alacsony iskolázottságára figyelemmel a kiszabott szabadságvesztés enyhítését kérte.

Az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezését azzal indokolta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel és az részben ellentétes az iratok tartalmával. A védő kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság csupán három tanút hallgatott ki és ítéleti tényállását az igazságügyi nyomszakértői véleményre alapította. Ezzel, álláspontja szerint a bizonyítási eljárást nem folytatta le teljes körűen és a közvetlenség elvét is megsértette, amikor a már korábban, a nyomozás során kihallgatott tanúkat a tárgyaláson nem hallgatta ki. A védő érvelése szerint iratellenes az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy az igazságügyi nyomszakértői véleményt alátámasztotta az orvosszakértői vélemény. A fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényből további tényre helytelenül következtetett, amikor azt állapította meg, hogy a sértett ingén lévő folytonosság hiányt a vádlott magatartása okozta, hiszen a bizonyítás adatai szerint a sértettnek korábban az apjával is volt nézeteltérése, melynek során az apja megragadta a sértett ingét. Mindezekre tekintettel az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta a Be. 376. § (1) és a Be. 375. § (1) bekezdése alapján.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.27/2017/4-II. számú átiratában és a fellebbezési nyilvános ülésen jelen lévő ügyész a perbeszédében az első fokú ítélet megváltoztatását indítványozta akként, hogy a másodfokú bíróság a vádlottat, mint visszaesőt tekintse elítéltnak. Egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben azzal, hogy állapítsa meg, hogy az elsőfokú bíróság első alkalommal 2017. március 27. napján tartott tárgyalást. Ezenkívül az ügyész az első fokú ítélet tényállásának kisebb mértékű kiegészítését és [tanú 1], valamint [tanú 2]tanúvallomásaiból a meghallgatott sértett nyilatkozatát tartalmazó részek kirekesztését indítványozta a Be. 78. § (4) bekezdése alapján. Az ügyész átiratában - amit a fellebbezési nyilvános ülésen is fenntartott - részletesen rámutatott arra, hogy mely jogszabályi rendelkezések alapján tartotta tévesnek az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a vádlott különös visszaesőként követte el a bűncselekményt. További enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni az időmúlást, súlyosító körülményként pedig azt, hogy a vádlott visszaeső.

Az ügyész a fellebbezési nyilvános ülésen a módosított és indokolt védelmi fellebbezést is alaptalannak találta. Rámutatott, hogy a közvetlenség elve már nem tartozik a büntetőeljárás alapelvei közé és nem sértett szabályt az elsőfokú bíróság, amikor további tanúkat nem hallgatott ki. Ezeknek a tanúknak a vallomását a tárgyaláson felolvasta, azt bizonyítékként értékelte, melyre az eljárási törvény lehetőséget biztosít, kihallgatásukat a vádlott és a védő sem indítványozta. Az ügyészség álláspontja szerint a felmentésre irányuló fellebbezés - amit a védő külön nem indokolt - a bizonyítékok mérlegelését támadja. Az enyhítésre irányuló fellebbezést is alaptalannak találta annak ellenére, hogy a vádlott visszaesői minőségére tekintettel a büntetési tétel kettőtől nyolc évig tejredő szabadságvesztés, amelynek középértéke öt év. Az ügyész az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamát a bűncselekmény tárgyi súlyához és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességéhez arányban állónak tartotta, ezért annak helybenhagyását indítványozta.

A vádlott fenntartotta a felmentésre irányuló fellebbezését, de csatlakozott a védője által

elmondottakhoz is. A nyomozati eljárás hiányosságaira és arra hivatkozott, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemény ellentmondásos volt. Kifogásolta, hogy az eljárás különböző szakaszaiban a hatóságok eltérően állapították meg a vádbeli bűncselekmény büntetési tételét.

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezést a büntetés enyhítésére irányuló részében ítélte alaposnak, és osztotta a főügyészség álláspontját a tényállás kiegészítése, az eljárási szabálysértés és a visszaesői minőség megállapítása tekintetében.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezéssel megtámadott első fokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, olyan eljárási szabálysértést, ami az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné, nem követett el.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor bizonyítékként értékelte a helyszínen intézkedő rendőrök, [tanú 1], [tanú 2], [tanú 3] tanúvallomásának azon részeit, amelyek azt tartalmazták, hogy a helyszínen jelenlévő családtagok (az ügyben később kihallgatott személyek), illetve a sértett, valamint a gyanúsított miként számolta be nekik a történetről. A Be. 168. § (1) bekezdés harmadik mondata szerint a gyanúsított és tanú kihallgatásáról jelentés nem készíthető. Ennél fogva a büntetőeljárásban a rendőr tanúként sem hallgatható ki arra vonatkozóan, amit az intézkedés során a későbbi tanú vagy gyanúsított vele közölt. Az eljárás ezen szakaszában ugyanis a később tanúként vagy gyanúsítottként kihallgatandó személyt még nem figyelmeztették törvényes jogaira és kötelezettségeire, emiatt a jelentésben rögzített nyilatkozatuk bizonyítékként nem vehető figyelembe. Ezért az ítélet tábla a nevezett tanúk vallomásának a meghallgatott sértett nyilatkozatát ismertető részét a Be. 78. § (4) bekezdés 3. fordulata alapján kirekesztette a bizonyítékok közül.

Ugyanakkor e bizonyítékok kirekesztésével sem vált megalapozatlanná az első fokú ítélet tényállása.

A másodfokú bíróság azonban a Be. 352. § (1) bekezdése a) pontja szerint eljárva a rendelkezésre álló iratok alapján az alábbiak szerint szükségesnek tartotta kiegészíteni, illetve helyesbíteni az első fokú ítélet tényállását:

A sértett tanúként kihallgatott gyermeke, [tanú 4] [születési idő] napján született, így a bűncselekmény elkövetésekor és tanúkénti kihallgatásakor a 14. életévét betöltötte, ezért már nem gyermekkorúként, hanem kiskorúként kell rá utalni.

A vádlott a Kecskeméti Városi Bíróság 5.Fk.424/2009/33. számú ítéletével kiszabott 2 év börtönbüntetését 2014. március 12. napjával töltötte ki.

A másodfokú bíróság kiegészítette az első fokú ítélet tényállásának 3. oldal utolsó bekezdését azzal, hogy a vádlott a sértettet **a konyhaszekrény előtti területen** állította fel.

Az ítélet 4. oldal hatodik bekezdésének utolsó tagmondatát, vagyis azt, hogy: „azonban e következményekkel cselekvősege kifejtése során nem törődött” a jogi indokolásba utalja, mert a vádlott tudattartalmára levont következtetés, mint jogi következtetés, az ítélet indokolásába tartozik (BH 2005. 167.).

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az előbb írt kiegészítésekkel és helyesbítéssel irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

Az ítélet tábla itt helyesbítette az elsőfokú ítélet indokolását is, mert az több helyen elírást tartalmazott:

A 6. oldal első bekezdésének első sorát akként, hogy a vádlott keresztnéve [név] (nem pedig [név]).

Helyesbítette a 8. oldal utolsó előtti bekezdésében a nyomozati irat oldalszámára történő utalást, mert az helyesen 287. oldal.

Kiegészítette a 16. oldal utolsó bekezdésének utolsó sorát azzal, hogy a bekezdésben hivatkozott szakértői nyilatkozat a 22. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal hetedik és nyolcadik bekezdésében található.

Az előzőekben az ítélet tábla már utalt rá, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az ügy érdemi felülbírálatára kiható eljárási szabálysértés nélkül folytatta le, amelynek alapján túlnyomó részt megalapozott tényállást állapított meg, amelyet az ítélet tábla csak kis mértékben, az iratok alapján tartott szükségesnek kiegészíteni. Ebből következik, hogy a védőnek a tényállás megalapozottságát támadó, az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését célzó fellebbezését alaptalannak találta a másodfokú bíróság.

Téves a védőnek az az álláspontja, mely szerint az elsőfokú bíróság megsértette a közvetlenség elvét, amikor az ügyben csupán három tanút hallgatott ki és a többi tanú kihallgatását mellőzte. Az iratokból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság azon tanúk esetében, akiknek a kihallgatását a tárgyaláson nem tartotta szükségesnek, a tanúk nyomozati vallomását a tárgyaláson felolvasta és azt bizonyítékként értékelte. E tanúk kihallgatását sem a védelem, sem az ügyészség nem indítványozta, ezért az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt azzal, hogy e tanúkat nem idézte meg, hanem távollétükben a tanúvallomásokat felolvasta [Be. 296. § (2) bekezdés].

A hatályos eljárási törvény a közvetlenség elvét már több helyen áttörte, így nem csak a tanúk, hanem a vádlott jelenlétét illetően is. A törvényben meghatározott esetekben az egyébként ismert helyen tartózkodó vádlott jelenlétére sincs feltétlenül szükség ahhoz, hogy az eljárás érdemben befejezhető legyen [Be. 279. § (3) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy az eljárás sajátossága volt, hogy az eljárásban résztvevő és az események egyes részleteit közvetlenül észlelő tanúk a vádlott és a sértett családjába tartoztak, ezért a kezdeti haragos viszony és a sérülés okozta sokk hatása alatt tett vallomásukat utóbb a vádlott javára megváltoztatták, ugyanakkor vallomásaik több szempontból önmaguknak és egymásnak is ellentmondóak voltak.

Az elsőfokú bíróság eleget tett bizonyíték értékelő tevékenységének azzal, hogy valamennyi rendelkezésére álló vallomást körültekintően megvizsgált, majd az objektívnek tekintendő igazságügyi nyomszakértői és az azt alátámasztó igazságügyi orvosszakértői véleményre figyelemmel a kiskorú [tanú 4] és [tanú 5] sértett nyomozás során tett vallomását fogadta el és értékelte bizonyítékként. Ezek a vallomások álltak összhangban a szakértői vélemények megállapításaival.

Alaptalan a védő azon észrevétele, hogy a sértett ingén az apjával való dulakodás folytán is keletkezhetett szakadás, mert a nyomszakértő tárgyalási meghallgatásán rámutatott, hogy ebben az esetben a folytonosság megszakadás V vagy L alakú lenne (23. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal

második bekezdése). Ezzel szemben a nyomszakértő egyértelmű nyilatkozatot tett arra vonatkozóan, hogy az ingen lévő folytonosság megszakadás azért merőleges a testen lévő szúrt sérüléssel, mert az elkövető az inget megmarkolta, összecsavarta a sértetten a szúráskor. Ez az elkövetési mód megfelel a sértett által a nyomozás során elmondottaknak.

Alapítván az a védelmi hivatkozás is, hogy a szakértők sem zárták ki egyértelműen az öngyilkosság lehetőségét. Mind az orvosszakértő, mind a nyomszakértő kitért arra, hogy melyek azok a körülmények, amelyek az idegenkezűsége utaltak. Ezt az elsőfokú bíróság az ítélet 17. oldal második bekezdésében is felsorolta. Ezt a másodfokú bíróság azzal egészítette ki, hogy a nyomszakértő nyilatkozata szerint a szúrás iránya is ellentmond az önkezűségnek, mert akkor az merőleges lenne a test felszínére. Jelen esetben azonban a vallomások egy fentről lefelé irányuló mozgulatról számoltak be, amellyel önkézzel okozott mellkasi sérülés esetében még nem találkozott a szakértő (23. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal hetedik bekezdés).

Az orvosszakértő és a nyomszakértő megállapításai egybehangzóak, illetve egymást kiegészítik. Ezért az ítélet alaptalannak tartotta a vádlottnak az igazságügyi orvosszakértői véleményt érintő kifogását.

Az iratok tartalmával egybehangzóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy kiskorú [tanú 4] és a sértett nyomozati vallomása e szakértői nyilatkozatokkal áll összhangban és hibátlan logikai okfejtéssel vetette el az ezen bizonyítékokat cáfolni igyekvő vallomásokat.

A fentiekből következik, hogy a vádlott felmentésére irányuló fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják. A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő mérlegelésére nincs törvényes lehetőség, ezért a felmentésre irányuló fellebbezés - mindkét jogcímet illetően - alaptalan.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és bűncselekményét a törvénynek megfelelően minősítette azzal, hogy a 61/2008. BK vélemény 3. pont a) pontja alapján a bűncselekmény fordulatára arab számmal kell hivatkozni.

Helyesen állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetésekor tisztában volt azzal, hogy a magatartása következtében a sértett meg is halhat, de ezzel nem törődött. A vádlott az emberi élet kioltására kifejezetten alkalmas késsel, közepes erővel támadt a sértettre és mellkason szúrta. A vádlottnak is tisztában kellett lennie azzal, hogy ezzel életfontosságú szervet sérthet. Így cselekménye a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti emberölés büntette kísérletének minősülne.

Az elsőfokú bíróság azonban helyesen, azt állapította meg, hogy a vádlott az önkéntes eredményelhárítás folytán, csak az úgynevezett maradék-bűncselekményért felel, ezért az általa elkövetett bűncselekmény minősítése a tényleges eredményhez igazodik.

A sértett megszurását követően a vádlott szándéka már a sértett életének megmentését célozta, ezért a cselekménye helyesen, a Btk. 164. § (1), (3) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősül. A vádlott bár nem kívánta, hogy a sértettnek életveszélyes sérülése keletkezzen, de ennek lehetőségébe belenyugodott, így az eredményre, mint a bűncselekményt súlyosabban minősítő körülményre az eshetőleges szándéka terjedt ki. E vonatkozásban a másodfokú bíróság kiegészítette az első fokú ítélet 22. oldal harmadik bekezdését, mert az elsőfokú bíróság a szándékosság fajtáját nem jelölte meg.

Az ítéletábra mindenben osztotta a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, hogy a vádlott visszaesőként követte el a bűncselekményt.

Az elsőfokú bíróság a Btk. 459. § (1) bekezdés 26. pont c) és k) pontjára, valamint a 31.a) pontjára figyelemmel tekintette a vádlottat különös visszaesőnek.

Az elsőfokú bíróság által hivatkozott Btk. 459. § (1) bekezdés 26. pontja azt határozza meg, hogy mely bűncselekmények minősülnek személy elleni erőszakos bűncselekményeknek. Ennek a Btk. 459. § (1) bekezdés 31.c) pontja szerinti erőszakos többszörös visszaesői minőség megállapítása szempontjából van jelentősége. Ez esetben ugyanis a Btk. 90. § (2) bekezdése szerinti büntetés kiszabási rendelkezések alkalmazandók.

Azt, hogy a különös visszaesés szempontjából mit kell hasonló cselekménynek tekinteni, a különös részi tényállásokhoz fűzött értelmező rendelkezések határozzák meg.

A Btk. 160. § (6) bekezdése arról rendelkezik, hogy a Btk. 160. § (2) bekezdés h) pontja alkalmazásában az emberölés kapcsán mely bűncselekmények tekinthetők a különös visszaesés szempontjából hasonló jellegű bűncselekménynek.

A Btk. 340. § (4) bekezdése a rendbontás tekintetében állapít meg a különös visszaesés szempontjából hasonló jellegű bűncselekményeket.

A vagyon elleni erőszakos bűncselekmények esetében a Btk. 369. §-a (értelmező rendelkezése) mondja ki azt, hogy a vagyon elleni erőszakos bűncselekmény és a vagyon elleni bűncselekmény a különös visszaesés szempontjából hasonló jellegű bűncselekménynek minősül.

A Btk. 383. §-a szerinti értelmező rendelkezések d) pontja különös visszaesés szempontjából hasonló jellegű cselekménynek tekinti a vagyon elleni erőszakos, a vagyon elleni és a szellemi tulajdonjog elleni bűncselekményeket.

A Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontja szerint visszaeső a szándékos bűncselekmény elkövetője, ha korábban szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, és a büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől az újabb bűncselekmény elkövetéséig három év még nem telt el; ugyanezen rendelkezés a) pontja szerint különös visszaeső az a visszaeső, aki mindkét alkalommal ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekményt követ el.

Az előbb kifejtettekből következik, hogy a Kecskeméti Városi Bíróság 5.Fk.424/2009/33. számú ítéletével elbírált rablás büntette, mint erőszakos vagyon elleni bűncselekmény, nem minősül az életveszélyt okozó testi sértés büntetével hasonló jellegű bűncselekménynek.

A tényállás kiegészítéséből azonban megállapítható, hogy a vádlott a most elbíralt bűncselekményét korábbi szabadságvesztésének kitöltésétől számított három éven belül követte el. Ez a tény megalapozza a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontja szerinti visszaesői minőség megállapítását.

Ezért az ítéletábra a vádlottal, mint visszaesővel szemben tekintette a büntetést kiszabottnak.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva a másodfokú bíróság további enyhítő körülményként vette figyelembe az időmúlást, mert a bűncselekmény elkövetése óta több mint két év eltelt.

További súlyosító körülmény, hogy a vádlott visszaeső (hiszen ennek büntetést tágitó hatása nincs) és a visszaesést megalapozón túli elítélése.

Tekintettel arra, hogy a vádlott a bűncselekményt nem különös visszaesőként, hanem visszaesőként követte el, amelynek a már előzőekben írtak szerint nincs büntetési tételkeretet növelő hatása, az ítéletben elbírált bűncselekmény büntetési tétele kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, amelynek középértéke a Btk. 80. § (2) bekezdése alapján öt év szabadságvesztés.

Az ítélet tábla álláspontja az, hogy a vádlott elkövetői minőségének helyesbítésére, a számba vett enyhítő körülményekre, különösen az időmúlásra, a sértetti közrehatásra tekintettel az elsőfokú bíróság által kiszabott, a büntetési tétel felső határához közelítő szabadságvesztés tartama eltúlzott, ezért azt a másodfokú bíróság a középértékben, azaz öt évben állapította meg.

A vádlott büntetett előéletére és az ítéletben elbírált bűncselekmény tárgyi súlyára figyelemmel az ítélet tábla a középértéknél enyhébb büntetés kiszabását nem tartotta indokoltnak, mert az a büntetési célok elérését veszélyeztetné.

Helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat a közügyek gyakorlásától is eltiltotta, annak tartama arányos a bűncselekmény tárgyi súlyával és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát is helyesen határozta meg az elsőfokú bíróság és figyelemmel a vádlott visszaesői minőségének a megállapítására, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja sem változott a Btk. 38. § (2) bekezdés b) pontjára tekintettel.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az első fokú ítélet bevezető részében tévesen szerepel az első tárgyalás határnapja, mert az helyesen 2017. március 27. napja volt, így ezt helyesbítette.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a védelemnek a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését ítélte alaposnak, de az első fokú ítéletet hivatalból is felülbírálván, azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a vádlott a Be. 381. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdésére is - a vádlott köteles viselni.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2018. május 16.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Cserhádi Ágota sk.
előadó bíró

Sefta Márta dr. sk.
bíró

A Szegedi Ítélet tábla Bf.I.485/2017/20. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 2.B.555/2016/23. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2018. május 16.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő